SVENSKA TERRIERKLUBBENS TIDSKRIFT

Nr 1•2025

TERRIER POSTEN

RASSPECIAL
Norwichterrier

Norwichterrier

Från råtthund till fashionabel maskot

De små, oftast röda terrierna var kända på landsbygden i östra England långt innan de blev erkända som ras 1932. Det finns bevis redan från tidigt 1800-tal att män i East Anglia området, s.k. ”ratters” vandrade runt med sina råtthundar och erbjöd att minska beståndet av råttor och möss i stall, lador och visthus. Landskapen där, Norfolk och Suffolk har varit kända som Englands visthusbodar genom dess agrala näringar.

Landskapen efter Nordsjökusten är platta, bördiga och synnerligen lämpade för spannmåls odling och uppfödning av mindre lantbruksdjur. Inte minst känt för världsberömd fullblodsuppfödning. Effekten av det blev också ett strålande tillhåll för gnagare och därmed ett behov av hundar som snabbt och effektivt kunde decimera dem.

Den inte särskilt glamorösa begynnelsen fick en fortsättning på universitet, gods och i stallar. Institutioner som dem blev också drabbade av gnagare och genom att de små hundarna var

Ursprung
Storbritannien

Storlek och utseende
Mankhöjd 25 cm, pälsen är sträv och färgen är alla nyanser av rött, vetefärg, black and tan eller grizzle.

Skötsel
Notwichterrier är en strävhårig hundras och pälsen bör trimmas två till fyra gånger per år för att hunden ska se prydlig ut. Hur ofta beror på pälskvalitén.

Egenskaper och mentalitet
Norwichen är en pigg, uppmärksam, positiv och lättlärd ras. Den älska allt och alla och trivs oftast bra med andra hundar. Den passar även som förstagångshund. Vid fostran räcker det med en fast vänlighet, det behövs sällan stora ord.

Det söta utseendet till trots är det en terrier i grunden, med egenskaper såsom lite stark egen vilja, beslutsamhet och att snabbt lära sig att uttjyttja situationen till sin fördel.

Hälsa
Rasen finns med i Breed Specific Instructions, BSI, gällande andningsproblem och rörelser. För vidare information se RAS-dokumentet.

www.norwichterrierklubben.se

Gravyr från ca 1850. Den norwichliknande råtthunden har ett fast grepp om sitt byte trots intresserad uppvaktning! Att samsas väl med andra hundar är ett av rasens signum, –”aldrig grälsjuk”, så står det fortfarande i standarden.

effektiva utrotare men också vänskapliga, attraktiva och små även i maten, så blev de populära. Det sägs att studenterna vid Cambridge University som höll dem som mascots hade stor del i att de uppmärksammades. Men även hästfolket runt Newmarket höll dem och det bidrog till att rasen fick en fashionabel status.

Attraktiva och aktiva är väl superlativer som kortfattat väl kan beskriva norwichterrier.

Bakgrunden är ganska brokig och ett flertal raser nämns, men någonstans bestämdes att de skulle vara, små, strävhåriga och i nyanser av rött eller black-and-tan. Från början hade norwichterrier två varianter, en med ståndöron och en med hängöron. 1964 delades varianterna och den hängörade fick egen ras status och eget namn - norfolkterrier.

Det tål att påpekas att när standarden nämner dem som ”en av de minsta terrierna” gäller det England där dvärgterrier inte går i terriergruppen utan i dvärghundsgruppen, till skillnad från FCI systemet.

Lagottogossen Jack, (morbror till Crufts BIS 2023!), leker med norwich småttingarna James och Indi.

Norwichterriervalpar är härdiga och intensiv lek i snö är inget hinder.

Glad och pigg är rasens signum

Rasens kynne har nog större del i berömmelsen än dess utseende. Råtthundarna hölls i packs, vilket innebar att de inte fick bråka sinsemellan eller om bytet. Det anses också vara anledningen till att standarden säger ”aldrig grälsjuka”. Det som ibland kallas för terriergnista är alltså inte typiskt för norwchterrier. Det som däremot är typiskt är rasens lekfulla, glada, rörlighet också nämnt i standarden.

Det visar sig med att de inte står still med svansen upp mer än sekunder i taget – utan de rör sig och hoppar glatt. Intensivt svansviftande tittar de nyfiket på allt i omgivningen, så även när de är i ringen. Alltså, man ska minnas att livligheten är typisk för norwichterrier och därför inte kräva bildstoder i många minuter medan det funderas över kritikformulering. Däremot är det viktigt att poängtera att det här är en ras som visas på löst koppel, stående på egna ben utan knästående handlers med

Rasen ska alltid visas på löst koppel och stående på egna ben. Här tre uppfödare som varit rasen trogen i många decennier vilket är vanligt i den här rasen.

handgriplig hjälp. De gamla uppfödarna/domarna i England drog sig inte för att slå ner på någon som tog till ”top-and-tail” handling. Anledningen sades vara att man ville bevara det glada, själv-visande och svansviftande, typiska temperamentet. -Det är det ju inte svårt att samtycka till.

Kusinerna Amanda, Selma och Kajsa har alla börjat sin juniorhandler bana med lilla norwichen Mindra.

Rasens lättanpassade sätt och framförallt vänlighet mot allt och alla är vad som gjort den känd och lätt att ha. Den älskar människor, alla människor så enmanshund är rasen nog inte! Dess pigga, uppmärksamma sätt tilltalar. Det är lite tabu att säga att en ras är barnvänlig men norwichterrier har samma naiva, tillitsfulla och livliga sätt som små barn och verkar självmant ty sig till dem.

Tatty Coram, f.1934 dotter till rasens första Bir vinnare, Smudge och syster till rasens första Ch, Miss Manette. Den tidens korta, starkt sträva päls gav inte mycket krage.

Om typ och päls

Så här ser en ordagrann standard beskrivning av pälsen på huvudet ut! Hunden var född 1970 och en storvinnare på sin tid. Modet har numera ändrat till en ymnigare och mjukare huvudpäls.

Eftersom det här är en rasklubbstidning och en rasartikel ska rastyp också nämnas. I många raser talar man om att typen förändrats eller ”moderniserats”. I norwichterrier är det mer pälspresentationen som förändrats, inte modellen på hund. Bilden på den berömda avelstiken, Tatty Coram f. 1934 beskriver det väl. Hon skulle kunna vinna i dag, fast då med mjukare, längre päls än den standarden faktiskt fortfarande beskriver.

Det är inte så länge sedan som förändringen började.

Huvudbilden på en storvinnare f. 1970 visar exakt den pälsmängd som standarden beskriver.

Det som förändrats är att man odlar en mjukare päls som ger längre ben- och bukhår medan en del trimmar bort kragen som är den enda längre päls standarden ber om! Det

sorgliga med mjuka längre pälsar är att det också medfört svårtrimmade pälsar som kräver betydligt mer arbete och framför allt är det jobbigt för hundarna. Det finns andra raser som redan blivit trimbordsoffer och därmed minskat i popularitet. Förhoppningsfullt kommer norwich inte att hamna där. Trimmare skulle bli glada att få arbeta med sträva ”rullande” pälsar istället för mjuka, svår trimmade som tar längre tid och, som sagt –och viktigast - är jobbigare för hunden. Samlingen med rasbilder som följer här är för att visa korrekt rastyp och korrekta pälsar (standardtexten i kursiv stil). Det är hundar som har *kort rygg och länd* (alltså inte kort kropp), är *lågbenta* utan att vara kortbenta, som har *stark hals av god längd* (alltså inte kort), är *glada och orädda* med *mörka uttrycksfulla ögon*, har svans som är *så rak som möjligt*, korrekt *upprätt stående men inte överdrivet glad*, det vill säga inte för mycket böjd in över rygglinjen. För ingen skulle väl acceptera en cairn, skotte eller westie med ringlad svans, så varför ser vi det på norwich? Päls som är *hård, sträv, rak och tätt åtliggande mot kroppen* och bara är *längre i halsens krage*. Alltså inte har långa kjolar, yvigt benhår och byxor eller bort-trimmad krage!

De här sju bilderna beskriver mycket typiska norwichterrier, det är 3 hanhundar och 4 tikar. Standarden nämner inte könsprägel men det är väl normalt att det syns.

Rasens olika färger får också förekomma i alla nyanser, vilket ibland skapar frågor. Här kommer därför lite förklarande bilder om hur färgnyanserna förändras beroende på hundens ålder.

En vis, äldre allround domare sade på en domarkonferens för länge sedan -Varför tar ni tid med att titta på och diskutera hundar med fel -lär er istället hur det ska vara genom att titta på korrekta hundar. Alltså, varsågoda ett urval rastypiska hundar som av experter runt om i världen ansetts ha utmärkt rastyp och päls.

Färgnyanserna

Pälsfärger är nog alltid baserade på tycke och smak och hos norwichterrier mer än vanligt eftersom alla accepterade färger också accepteras i alla nyanser! Det beror på att rasen har en gen för ”färgförtunning” vanligen omnämnd med det engelska ordet för det, *-dilution* eller *receeding*. Standarden säger ”*Alla nyanser av rött, vetefärg, black and tan eller grizzle*”.

Vetefärgad Färgen är mycket ovanlig i Sverige. Den är beige i olika styrka beroende på hur mycket svärtad pälsen är.

Black and tan valp

Black and tan, 2 år

Black and tan, 6 år

Grizzle valp

Grizzle vuxen

Pinky Den nyans av rött som ibland får diskussioner är den som registreras som *röd, född pinky*. Nyfödda valpar är grisrosa ”*pinky*” och har inget mörkt nospigment förrän efter ca 3 dgr. Det har alltså en tydligt diluted röd färg. En pinky kan aldrig ha svarta hårstrån vilket alla andra färgnyanser har. Färgvarianten har funnits sedan rasens begynnelse och ett flertal av rasens tongivande avelshundar har varit pinky. Standarden kräver därför inte heller svart nospigment eftersom pinky kan ha så kallad vinternäsa, dvs nospigmentet hos vissa bleknar till grårosa på vintern. Alltså kan man inte döma ner, eller ut en norwich med ljust nospigment eftersom standarden inte kräver svart pigment.

Black and tan

Receeding black and tan är vad t.ex. airedaleterrier, schäfer och hamiltonstövare m. fl. raser har. Som små valpar har de starkt svarta kroppar med klar röd tanteckning som med ökande ålder kryper tillbaka. Slutligen på den äldre hunden består det svarta bara av sadel och ibland knappt det beroende på att det röda hårstråna slutligen överväger.

Eftersom standarden säger ”*alla nyanser*” kan man inte heller ha synpunkter på styrkan i färgerna.

Grizzle

Grizzle är egentligen, likt black and tan, en färgteckning. Den kallas olika beroende på ras. T.ex. sobel, domino, viltfärgad, urajiro m fl. Hos norwich syns den starkast hos valpar men har en naturlig tendens att ljusna med varje trimning.

Men till sist och syvende är det rasens kynne som är det viktiga, inte vilken färgnyans pälsen har, så länge den är inom ramen för standarden.

Slutligen

På det hela taget är rasen frisk. Man ska förstås hålla hårt på att bara använda friska, sunda hundar utan besvär i aveln. Att bli både 16 och 17 år är inte ovanligt. Likt den pigga 16-åringen på den avslutande bilden.

Text: Renée Sporre-Willes
Foto: Mikkel Bigant, Marita Billström, Michael Crawley, Edwin Morgan, Camilla Karlsson, Krister Orlander, Renée Sporre-Willes, Per Undén, Torsten Widholm & Woody Warnall

Svenska Norwichterrierklubben

I maj 1977 anordnades en utställning för norwichterrier på initiativ av Nenne Runsten (kennel Airescot) och Renée Sporre-Willes (kennel Cobby's). Det kom 72 norwichterrier, vilket även med dagen mått är ett fantastiskt deltagarantal, och var en stor anledning till att Svenska Norwichterrierklubben kom att bildas den 18 januari 1978. Första året hade klubben 175 medlemmar.

I Svenska Norwichterrierklubbens regi har det arrangerat 46 klubbutställningar sedan 1978. För att fira att det var 30 år sedan den första norwichterriern importerades till Sverige så var 1995 års klubbutställning officiell. Därefter har ytterligare sex officiella utställningar anordnats och den senaste var 2022 i samband med rasens 90-årsjubileum.

Klubbens första tidning, Norwichterrierposten, gavs ut på våren 1978. Från början var det två nummer årligen men utökades 1985 till dagens fyra nummer per år. Norwichterrier Posten nr 1 1985 utgjordes av ”Årsbok 1984” och det blev så uppskattat att ett nummer av klubbtidningen utgjorts av en årsbok varje år sedan dess. Årsboken som gavs ut förra året, ”Årsbok 2023”, var alltså den 40:e i ordningen. Traditionsenligt utges även en Årskalender med härliga norwichterrierbilder insända från många medlemmar.

Klubben har idag 275 medlemmar och sammanlagt 30 medlemmar med uppdrag inom klubben genom styrelse, aktivitets-, avels-, hälso- och utställningskommitté, redaktion, webmaster och webshop. Dessutom många medlemmar som bidrar till en levande klubb genom att anordna lokala aktiviteter, promenader, bemanna rasmontrar, sponsra med hantverk till vår shop m.m.

Vill du veta mer? På klubbens hemsida finns mer info om rasstandard, hälsa, valpar, parade, aktiviteter m.m. Här finns även kontaktuppgifter till uppfödare i hela Sverige. Du är alltid välkommen att ta kontakt med oss om du har frågor och funderingar. Det finns även en Facebookgrupp som heter ”Vi som älskar norwichterrier” med härliga bilder och berättelser från många norwichägare i vårt land.

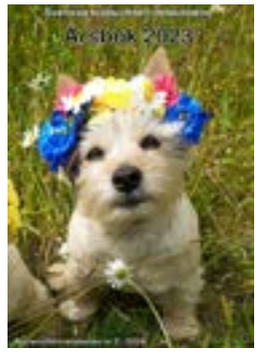
Hemsida: www.norwichterrerklubben.se
Facebook: Svenska Norwichterrierklubben
E-post: info@norwichterrierklubben.se

Text: Cecilia Brunhoff Håkansson & Marianne Walfrid

Träna och tävla med norwichterrier

Norwichterriern är en fantastiskt rolig och kvicktänkt liten terrier. De hänger med på det mesta och vill så gärna vara till lags. De är inte så envisa som många terrier, utan känsliga och lyhörda. Jag har haft många tävlingshundar av rasen genom åren, energi och glädje har alla visat. Norwichterrier har deltagit på både agility SM och rallylydnad SM flertalet gånger. Dessutom lyckats gå till final på rallylydnads SM 2019. Det finns många duktiga norwichterrier i viltspår, nose work, rallylydnad, agility, freestyle och hooper. De är mycket lättlärda, ingen ras man behöver traggla moment med.

En norwichterrier tänker på mat 24 timmar om dygnet, så de är lätta att muta. Får de också kampa med sina leksaker, så är lyckan total som belöning. På tävlingar får man verkligen vara alert för det går oftast i raketfart om man inte ser upp. De vill gärna köra hela registret av allt de lärt sig om man inte har full kontroll. På agilitytävlingar kan det bli en extra runda i en tunnel, bara för att de tycker det är så roligt.

Norwichterriern är även känd för sin älskvärdhet. Att tävla med en unghund som älskar allt och alla kan ha sina utmaningar. De är som små kärleksbomber, så domaren får se upp. Jag tävlar bl.a hoopers med min 10 åriga tik, som tycker det är så roligt att bara tokspringa. Allt gick jättebra på en tävling, hon hade bara upploppet kvar till målgång. Då såg hon en förrådsdörr som stod öppen. Detta kunde hon inte motstå, hon sprang raka vägen in och röjde runt där inne. Så visst när nyfikenheten tar över så bryr man sig inte så mycket om vad matte säger.

Det bästa med rasen är att det finns en on och off knapp på dem. På tävlingar ligger mina hundar gärna på rygg med tassarna i vädret och sover tungt. De bryr sig inte nämnvärt om allt stim och stoj runt om kring. Vill man ha en rolig tävlingshund så är norwichterriern perfekt val.

Text: Charlott Berglund

